

Falakon belül

Interjú Siba Balázssal

Kedves Olvasó!

A Falakon belül rovatban ezentúl a Hittudományi Kar oktatói, tanárai, professzorai gondolatait olvashatjátok arról, hogy személyesen számukra mi fontos a tanításban. Miért is csinálják, amit csinálnak? Ezentúl megosztják azt is, hogyan látják a teológus-lelkész képzést itt a falakon belül. Ez alkalommal Dr. Siba Balázst kérdeztük.

Nagyon örülök a megkeresésnek és a kérdésnek. Úgy gondolom, hogy mi tanárok is belekerülünk abba a hibába - mint bármelyik szakmában, hivatásban dolgozók - hogy a hétköznapiakban csak tesszük a dolgunkat és nem nagyon gondolkodunk el a miérteken. Ez az interjú most nekem is lehetőséget ad, hogy kicsit reflektáljak arra, hogy miért is vagyok közöttetek.

Mi az, ami számodra fontos az oktatás terén, munkád során?

Lassan kilenc éve vagyok tanár. Először a Bölcsészkaron ismerkedtem meg ezzel a szereppel. A Társadalomtudományi Intézetben voltam oktató. Beletelt egy-két évbe, amíg megértettem, hogy mi értelme van annak, amit csinálok, és amit tanítok. Azóta eltelt pár év, és azóta úgymond szakot is váltottam, mivel három éve kerültem a Teológiára. Nagy kérdés volt számomra, hogy jöjjen-e. Hiszen az évek alatt kialakult a tanácsadói céges életem és szakmai „beágyazottságom” a BTK-n, sok minden más fontossá vált idő közben. A hívásom kapcsán viszont azt értettem meg, hogy a Teológián még nagyobb örömmel szolgálnék, minthogy más munkahelyeken pénzt keressek. Az a hitben megértett elhívásom, hogy a mostani életszakaszomban Veletek lehetek, és Veletek dolgozhatom.

Hogy mi is a szerepem? A héten pont kérdezték a hallgatók, hogy ugyan én miért tanítok? Azt válaszoltam, hogy a csillogó szemek miatt. Amiben részben van is valami, de azért több

ennél. A magam szerepét abban látom, hogy segítsék Benneteket abban, hogy a saját hívásokat megértve, felvérteződve meg tudjátok valósítani a küldetéseteket. Tanárként én nem a „frontvonalon” szolgállok, mint gyülekezeti lelkész vagy hitoktató, hanem a támogató folyamatban mögöttetek állok. Azért vagyok itt, hogy ti majd kint a terepen minél inkább helyt tudjatok állni. Ebben a képzési időszakokban pedig megtaláljátok, merre tovább.

Ugyanakkor tudom azt is, hogy nem fér bele minden ebbe az öt-hat évbe. Itt inkább indításokat és egy rálátást kaptok a teológiára. Megtanultok teológusként gondolkodni. Megtanultok sok-sok sémát, ami valószínűleg fárasztó és nehéz. Úgy gondolom azonban, hogy ezek is fontosak. A reményem az, hogy a Teológia végére felnőttként, értelmiségiként, lelkésszerepbe érkezőként képesek lesztek az életkérdésekre saját magatok is úgy reflektálni a bibliai üzenet tükrében, hogy az mások számára is segítség lehessen.

Több országban tanultam. Teológiát is. Az Egyesült Államokban az volt nagyon furcsa a magyar rendszer után, hogy kíváncsiak voltak a véleményemre. Tényleg furcsa volt, hogy min-

den órán meg kellett nyilvánulni, szólni kellett. Sokkal többet olvastunk, többet, mint Magyarországon az egyetemen. Rengeteg dolgot kellett írni, és bár sokkal kevesebb tantárgy volt, öt szemeszterben, viszont ahhoz gyakorlatok is tartoztak: tanítottam egy koreai gyülekezetben gyerekeket, időseket lelkigondoztam, hospitáltam és interjúkat készítettem. Németországban a Teológián pedig az volt az élményem, hogy az egy igazi egyetem. Nagyon felkészült tanárokkal, de ők nem tanítanak húsz órát egy héten és van idejük a hallgatókra. A diákoknak adott volt a lehetőség, hogy világszínvonalú könyvtárat használjanak, ahol sok minden elérhető. A képzés arról szólt, hogy az egyetem végére képesek legyenek véleményt alkotni, teológusként gondolkodni.

Ami hiányzott, bármelyik rendszert nézem, és ami itt is hiányzik az az, hogy a lelki növekedések, a lelki érések nagyon rátok van bízva. Úgy gondolom, a képzés során próbálunk abban segíteni, hogy okosabbak legyetek. A gyakorlati félévek abban segítenek, hogy ügyesebbek legyetek. De hogy hogyan legyetek a Lélek emberei? Abban azt érzem, kellene még közösen gondolkodnunk és imádkoznunk. Nehéz, mert egyrészt egyetem vagyunk és egyetem akarunk maradni, de közben szeretnénk szeminárium is lenni, ahol életközösségben élnek a hallgatók. Van egy lelkiisége és van terhe annak, hogy együtt növekedjünk a hitben. Valószínű, hogy lehet azért tenni, hogy még inkább szellemi és lelki műhely is legyen a teológia.

Milyennek látod az itteni képzést?

Amit jónak látok, hogy kaptok egy alapos rálátást a teológiára. Ez az alapozás szerintem nagyon fontos, és ebből nem biztos, hogy kell engedni. Ezt értéknek látom. Mert kint a terepen nem mindig lesz időd leemelni a polcra azokat a könyvet, amiket most elolvasol. Vagy nem lesz időd egy lelkigondozói beszélgetésnél, hogy kikeresd a megfelelő igeszakaszt a Bibliából, de már megtanultad memoriterként. Nem lesz időd végiglapozni az énekeskönyvet, de már egyszer tájékozódta róla, hogy hol vannak

bizonyos énekek. Sok minden beivódik szemléletből is, meg a tudásanyagból is, amit aztán, ha helyzet van, elő tudsz szedni. Jó, hogy ha ez az alaptájékozottság kialakul a képzés során.

Azt is gondolom, hogy lehetne javítani a képzésen, hiszen a felsőoktatás világszinten is krízisben van. Egyre inkább azok az igények jelennek meg, hogy legyenek gyakorlatiasabbak a képzések, nemcsak a lelkészképzésben, hanem bármilyen más területen. Látni kell azt, hogy öt-hat évbe nem fér bele minden. A teológus-lelkész képzés rendszerére építve egy kidolgozott rendszer kellene a továbbképzésre is, hogy ne csak hat évben gondolkodjunk, hanem tíz, akár húsz évben. Rendszer kellene arra, hogy hogyan kísérje tovább az egyház a hallgatókat, fiatal lelkészeket, idősebb lelkészeket. Meghallgatva az ő igényüket, olyan képzések megszervezésével, ami nekik fontos, lényegbevágó és valódi segítség.

Köszönjük szépen az őszinte gondolatokat. Kívánom, hogy továbbra is ilyen elhivatottan tudj végezni a támogató, segítő munkádat itt közöttünk. Remélem, az együtt-gondolkodás elindítója lehet ez az interjú-sorozat a lelkész-képzéssel kapcsolatban.

Kerékgyártó Klaudia